

Ewald Frank

4. 7. 1987, 19:30, Krefeld, Nemecko

vysielané 15. 1. 2022

Téma: „Daniel 9:23: »Pri počiatku tvojich pokorných prosieb vyšlo Slovo, a ja som prišiel, aby som ti ho oznámil.«“

Chvála, vďaka Pánovi! Počuli sme nádherný žalm a vnútorne sme ho prežívali. Keď tak počúvam, myslím už na mnohé iné miesta Písma. Viete, že každé Božie Slovo je spojené s ďalším. Jedno dopĺňa, druhé osvetľuje ďalšie, ukazuje súvislosti, za ktoré sme veľmi vďační.

Ktorý žalm si čítal, brat Russ? Žalm 143. A potom prejdeme ešte do Nového zákona; kam, to ešte neviem, ale Boh to vie. Je pekné, že môžeme prísť takto, bez programu, s vedomím, že sa v Božej prítomnosti cítime dobre. A verím, že sme už boli požehnaní, požehnaní vedomím, že sme boli Bohom omilostení počuť v týchto dňoch Jeho Slovo. Všetko, čo bolo skryté, bolo zjavené. To, čo nebolo možné porozumieť, dnes porozumieť možné je. To, čo nebolo možné vidieť, je dnes možné vidieť.

Pavol ešte písal:

„Lebo teraz vidíme v zrkadle, v záhade, ale potom tvárou v tvár; teraz poznávam z čiastky...“ [1Kor 13:12]

A píše tam aj:

„... keď príde to, čo je dokonalé, vtedy to z čiastky bude zmarené.“

Chcel by som povedať jedno: na jednej strane čakáme na to dokonalé, čo ešte príde, totiž na úplné dokonanie spásy, vrátane premeny nášho tela, vytrhnutia, stretnutia s Pánom a všetkého, čo s tým súvisí.

Na druhej strane si trúfame vo viere povedať, že nám Pán plne zjavil svoje Slovo. Už to nie je čiastkové dielo. Už nie „čítaj tu,“ „čítaj tam“ a „tu trochu a tam trochu,“ ale tak, ako je napísané, zjavené Duchom Svätým, od jasnosti k jasnosti, ku ktorej sme boli vedení.

„Hospodine, počuj moju modlitbu...!“ [Ž 143:1]

Otázka: Čo je tvojou modlitbou? Čo je mojou modlitbou? Čo ti leží na srdci? Čo leží na srdci mne? Za čo sa modlíme? Za sto vecí, ktoré sú hmlisté, alebo za jednu vec, ktorá nám leží na srdci? Tu je nám povedané:

„Hospodine, počuj moju modlitbu; pozoruj ušima moje pokorné prosby! Ohlás sa mi vo svojej vernosti pre svoju spravodlivosť...“ [Ž 143:1]

Myslím na modlitebného bojovníka v Starom zákone a nie je to nikto menší ako prorok Daniel, ktorý priniesol svoju modlitbu za Boží dom, za Boží ľud, za všetko, čo sa týkalo Boha a izraelského ľudu, ktorý vo svojej modlitbe predniesol pred Božiu tvár. A viete, čo je napísané. Niekde to nájdeme. Píše sa tam: „*Pri počiatku tvojich pokorných prosieb...*“ Kto má to miesto? Kde sa to píše?

„*Pri počiatku tvojich pokorných prosieb...*“ [Dn 9:20-23]

Niekde to bude. Možno kapitola 8? Dnes budeme mať biblické štúdium. Deväť? Áno, dobre, pozerám sa na to tu, mal som to vidieť. Kapitola 9, dovoľte mi prečítať verš 20:

„*A ešte kým som ja hovoril, modlil som sa a vyznával svoj hriech a hriech svojho ľudu Izraela a predkladal svoju pokornú prosbu pred Hospodina, svojho Boha, za svätý vrch svojho Boha, a teda kým som ja ešte hovoril na svojej modlitbe, priletel rýchle muž Gabriel, ktorého som videl vo videní tam na počiatku, a dotkol sa ma nejako o čase večernej obeti. A dal mi rozumieť a hovoril so mnou a povedal: Danielu, teraz som vyšiel, aby som ťa učinil schopného rozumieť tajomstvám. Pri počiatku tvojich pokorných prosieb vyšlo Slovo, a ja som prišiel, aby som ti ho oznámil, lebo si veľmi ľúby, a tak pozoruj na Slovo a rozumej videniu.*“

Haleluja! Chvála Bohu. „*Pri počiatku tvojich pokorných prosieb...*“ Za čo sa modlil? „*Svätý vrch svojho Boha.*“ Čo to bolo? Boh si vybral rôzne miesta, vybral si Jeruzalem, horu Sion, ktorá je súčasťou Jeruzalema – podobne ako Olivová hora je súčasťou Jeruzalema, s tým rozdielom, že jedna je na severe a druhá pravdepodobne na juhu – ale jedno-ducho patria k Jeruzalemu. Daniel sa nielen modlil, ale išlo mu o Božiu vec, Boží ľud, Božie mesto; všetko, čo sa týkalo Boha, mu ležalo na srdci. A preto sa modlil, a preto ho Boh vypočul. Môžeme mať tisíc zoznamov želaní, napísať si ich, prečítať Pánovi zoznam všetkých vecí, ktoré chceme, aby učinil, a potom sa čudujeme, keď nás nevypočuje. Verím, že ak si túto modlitbu vezmeme k srdcu a budeme sa modliť v rovnakom duchu: „*Pane, tvoj ľud, tvoje Slovo, tvoja vec je nám drahá. Prinášame ti ich. Takto prichádzame pred tvoju svätú tvár, bez ohľadu na to, ako sa bude dariť nám.*“

Daniel sa nemodlil: „*Pane, nedovoľ, aby ma druhýkrát hodili levom. Alebo ma ochráň pred všetkými skúškami, ktoré môžu prísť.*“ Zabudol na seba. Bol tak spojený s vecou Božou, že sám na seba dokázal zabudnúť. Čo na to povieme?

„... *lebo čím je preplnené srdce, to hovoria jeho ústa.*“ [Lk 6:45]

Tiež v modlitbe. A tu máme modlitbu podľa Božieho srdca, že Pán dokonca poslal anjela Gabriela, aby mu podal informáciu. A tu sa píše:

„Pri počiatku tvojich pokorných prosieb...”

On ešte ani len neskončil, ešte nepovedal Amen – ale Boh povedal Amen. Boh už uprostred modlitby povedal Amen. Tak to bolo, tak nech to je. Amen. Boh už konal, kým sa on ešte modlil. Boh totiž videl koniec pred začiatkom a uprostred toho už videl, o čo ide.

Dospeli sme do bodu, keď musíme zanechať ľudské bláznovstvá, svoje vlastné i tie, ktoré sa dejú v náboženskej sfére alebo uprostred zvesti. Nechať to napravo či naľavo, a sústrediť sa výlučne na to, čo nám zveril Boh: totiž vykonať to, čo má byť vykonané, skrze zvestovanie zjaveného Slova a niešť ho až do končín zeme. A to je to, čo hovoríme, ako povedal Pavol:

„... modliac sa každou modlitbou a prosbou každého času v Duchu a tým cieľom bdejúc s celou vytrvanlivosťou a prosbou za všetkých svätých, i za mňa, žeby mi bolo dané Slovo, keď otvorím svoje ústa, aby som prosto a smele oznámil tajomstvo evanjelia, za ktoré posolstvujem v reťazi, žeby som ho zvestoval prosto a smele, ako mi náleží uraviť.” [Ef 6:18-20]

Je možné, že sme niekedy akoby zviazaní okolnosťami, ale jedno vám hovorím: Zjavenie Ježiša Krista už viac nikto nemôže zväzovať, nemôže nikto uväzniť, nemôže nikto spútať! To, čo Boh vykonal, sa stalo v slobode a oslobodilo všetkých, ktorí boli spútaní.

Čo povedal v tejto súvislosti Pavol?

„... v ktorom trpím a znášam zlé až po putá ako zločinec, ale Slovo Božie nie je poviazané.” [2Tm 2:9]

Slovo je a zostáva slobodné, ono je a robí slobodným. Činí slobodným! Oslobodzuje!

„Tedy keď vás Syn vyslobodí, budete skutočne slobodní.” [Jn 8:36].

Bratia a sestry, drahí priatelia, uchovajme si to tak, že si spoločne necháme Božiu vec položiť na srdce, tak, aby sa stala v modlitbe našou hlavnou túžbou.

Viem, že všetci máme určité veci, ktoré predkladáme Pánovi v modlitbe. Od toho nikto z nás nemôže byť oslobodený, sme ľudia a núdze sú väčšie, ako by sme chceli. Ale ak si aj v tejto veci vezmeme k srdcu Slovo:

„Ale hľadajte najprv kráľovstvo Božie a jeho spravodlivosť, a to všetko vám bude pridané.“ [Mt 6:33]

... potom verím, že ak v modlitbe položíme na prvé miesto Božiu vec, budú vypočuté aj všetky ostatné modlitby. A ak Boh môže dať do poriadku svoje veci vo svojom kráľovstve, potom dokáže dať do poriadku aj všetko ostatné s nami vo všetkých oblastiach. Amen. Práve o to ide, aby sme na prvé miesto položili Božiu vec.

Krásny je aj výrok:

„A dal mi rozumieť a hovoril so mnou a povedal: Danielu, teraz som vyšiel, aby som ťa učinil schopného rozumieť tajomstvám.“ [Dn 9:22]

Slovo „rozumieť“ – Lukáš 24. Tam išli dvaja učeníci a rozprávali sa medzi sebou a pýtali sa cudzinca:

„Či ty jediný pohostíš v Jeruzaleme, ktorý si nezvedel, čo sa v ňom stalo po tieto dni?“ [Lk 24:18]

Potom začal On hovoriť, ich srdcia začali horieť a potom im otvoril porozumenie pre Písmo, aby rozumeli všetkému, čo im predkladal z Mojžiša, prorokov a žalmov, a všetko im bolo jasné.

A v celej tej správe nenachádzam ani jednu položenú otázku. Amen. Keď im Pán z Mojžiša, žalmov a všetkých prorokov osvetľoval všetko, čo sa vtedy stalo, nepoložili ani jednu otázku. Neprišla ani jedna otázka, ani jedno prerušenie.

Keď Pán hovorí, nie sú otázky kladené, ale zodpovedané. Všetky sú v súlade s Písmom zodpovedané! A to je krásne. Práve v tejto zvesti je toľko pýtajúcich sa ľudí. A tí, ktorí sa pýtajú, sú väčšinou – prepáčte, ak som dnes trochu čulý – tí, ktorí sa pýtajú, sa väčšinou dajú zaradiť medzi inteligentných, ale otázky, ktoré kladú, sú niekedy veľmi bláznivé.

Hovorím ešte raz: Tam, kde hovorí Pán, sa už nekladú hlúpe otázky, tam sú všetky otázky zodpovedané z Božieho Slova! A potom sme všetci vyučovaní Bohom. Tam sa už jeden človek nemusí pýtať druhého: „Rozumel si, alebo nie?“ Potom sme porozumeli, lebo k nám hovoril Pán. Môžeme to všetci potvrdiť z vlastnej skúsenosti?

„Či nehořelo v nás naše srdce, keď nám hovoril na ceste a keď nám otváral písma?“ [Lk 24:32]

To bol začiatok odpovedí na otázky, však? A buďte aj v tomto úprimne vďační: či Boh neodpovedal na mnohé, či dokonca na všetky otázky, ktoré sú potrebné pre spásu? Ak potom ešte niekto príde a pýta sa: „Kde Kain vzal svoju ženu?“, tak nedával pozor, nebol pri tom, keď Pán hovoril. Takéto otázky potom viac už vôbec nie sú kladené. Nie – kto

číta Bibliu, ten tam môže nájsť odpoveď. Ale do toho teraz bližšie nechceme zachádzať.

Tu rýchlo čítajme ešte ďalej. V 23. verši, alebo možno už v poslednej časti verša 22:

„... aby som ťa učinil schopného rozumieť tajomstvám.“

„Učinil schopného rozumieť.“ Ja chcem Bohu správne rozumieť v tom, čo povedal a čo koná. Ty tiež? A preto, za tým účelom, podobne ako tu, Pán poslal k Danielovi Gabriela a Daniel dostal úlohu písať. A neskôr čítame v 12. kapitole 4. verš:

„A ty, Danielu, zavri tie slová a zapečať knihu až do času, keď bude mať byť koniec. Mnohí budú spytovať, a rozmnoží sa vedomosť.“ [Dn 12:4]

Zjavenie bolo opäť uzavreté a zapečatené až do konečného času. My žijeme v konečnom čase. Bolo to zjavené. Boh dal svojmu služobníkovi a prorokovi v tých veciach porozumenie. A nech ma Pán v ten deň pre vás všetkých opraví; ale keď čítam Písmo, tak tam nachádzam úlohu dvoch archanjelov, Michaela a Gabriela, celkom jasne odlíšenú a oddelenú.

Michael – muž pre Izrael, muž, ktorý bojuje v bitkách a podobne. Ale Gabriel bol ten, ktorý bol poslaný, aby podal informácie, prišiel k Zachariášovi, prišiel k Márii, prišiel k Danielovi, je spojený so Slovom, s tým, čo malo byť povedané, predpovedané alebo zasľúbené.

Viem, že aj brat Branham povedal (hovoriť to vo svojom svedectve): „Znovu a znovu som sa rozhodol spýtať sa anjela, ktorý ku mne prichádza, ako sa volá.“ Stále znova. A potom neskôr opäť hovorí: „Opäť som to nemohol urobiť, pretože Božia svätosť a bázeň pred Pánom bola taká mocná, že som sa vôbec nemohol pýtať. Len som počúval, čo on hovorí.“ Bola to ctibázeň, bola to svätosť. Človek si nemôže robiť, čo chce – nie v Božej prítomnosti. Mimo Božej prítomnosti, to sme zažili my a aj mnohí iní, si každý robí, čo chce, každý hovorí, čo chce. Ale v Božej prítomnosti, to vám dnes hovorím, končí všetko poznanie a všetky reči.

Myslím pri tom na svoje jednoduché, ale veľmi mocné prežitie z 3. decembra 1962. Ako viete, už som vám to povedal, ktorí ma poznáte, že mám určité vlastnosti, z ktorých jednou je, že idem k veci veľmi rýchlo. Trpezlivosť nie je práve moja silná stránka. A keď brat Branham vtedy rozprával o nemeckých vojnových zajatcoch, ktorým vydal svedectvo a podobne, absolútne ma to nezaujímalo. Naopak, bol som čoraz nervóznejší. Tak trochu som mu skočil do reči a jednoducho som

povedal: „Brat Branham, rád by som sa ťa na niečo spýtal.“ Ale od toho okamihu, keď začal hovoriť on, som sa už nedokázal na nič pýtať ani povedať jediné slovo. On dohovoril a bolo po všetkom. Ktovie, koľko vecí som sa predtým chcel alebo mohol spýtať alebo povedať. Bolo po všetkom! Nič viac, absolútne nič viac. Ja som tam len sedel a počúval, čo on hovorí. Myslím, že to tak zariadil Boh. Boh to tak musel zariadiť, pretože, predstavte si, že by Boží prorok videl videnie a hovoril by pod vplyvom Svätého Ducha a do toho by mu nejakým spôsobom vstupoval nervózny človek, ktorý by neovládal svoju trpezlivosť a prerušoval by ho kladením otázok? Ako by to asi vyzeralo? Pre mňa to bola obrovská lekcia. Ani potom, keď skončil, som sa na nič nepýtal, nič som nemohol povedať. Sedel som tam, bol som premožený, ohromený, dojatý, prechádzalo to morkom kostí.

A potom, keď ešte povedal: „Brat Frank, ohľadom cesty Pavla do Jeruzalema si nerob starosti. Bola vo vôli Božej.“ [Sk 21:17-24] Nuž v tom okamihu ma skutočne zasiahlo veľké kladivo. Pretože v ten deň som na to nemyslel, aj keď predtým mnohokrát. Brat Russ, brat Schmidt, všetci tí, ktorí sú tu už roky, bratia a sestry to vedia. Nedokázal som sa s tým vyrovnáť – vždy, keď som čítal Skutky apoštolov a bratia, najmä Jakub, presviedčali milého Pavla a hovorili: „Všetci ľudia hovoria o tom, že sa odvraciaš od judstva, že hlásaš odpadnutie od Mojžiša. Daj si sľub a vezmite si niekoho so sebou. Zaplať za očistenie, choď do chrámu, ohľ sa...“ Tento muž už toľko rokov kázal, že byť obriezka nie je nič a neobriezka nie je nič, ale nové stvorenie v Kristovi, [Gl 6:15] a tu po toľkých rokoch prichádza do Jeruzalema a necháva sa ovplyvňovať podľa zákona, akoby ešte bol pod zákonom.

Vždy, keď som to čítal, krútil som hlavou a povedal som si: „Pavle, keď sa tam hore s tebou stretnem, spýtam sa ťa, prečo si to učinil.“ Áno, a tu oproti mne sedí Boží prorok, ktorý mi zrazu skrze zjavenie hovorí: „Ohľadom cesty Pavla do Jeruzalema si nerob starosti. Bola vo vôli Božej.“ Boh dokáže vyniesť na povrch aj tie najskrytejšie a najtajnejšie veci z minulosti. Potom tam človek sedí a myslí si len: „Bože, pred tebou je každý človek ako otvorená kniha.“ Ak sledujete príbeh neskôr v knihe Skutkov apoštolov, píše sa tam:

„... pochytiac Pavla vliekli ho von z chrámu a hneď zamkli dvere.“
[Sk 21:30]

O to predsa išlo, nie? Bol najvyšší čas, aby boli zavreté, lebo Boh už dávno začal niečo nové. Všetko má svoj význam a účel.

Ale ak ako ľudia aj rozmýšľame a posudzujeme ľudsky, telesne, kde skončíme, ako ďaleko sa dostaneme?

Nepýtal som sa ani vtedy, keď mi brat Branham povedal: „Počkaj s rozdávaním pokrmu, kým dostaneš zvyšok pokrmu.“ Na nič som sa nepýtal. Nič som nechápal, ale nepýtal som sa ani slovo ... Nemohol som sa pýtať. Bolo to nemožné. Aj keby som sa odhodlal, nebolo to vôbec možné. V Božej prítomnosti hovorí Pán a ty a ja počúvame, podľa Slova Písma:

„Hovor, Hospodine, lebo tvoj služobník čuje.“ [1S 3:9]

To je ten veľký rozdiel. Mnohí hovoria: „Ach, povedal som to a to, hovoril som a hovoril...“ Áno, ale potom neprehovoril Boh. Keď hovorí On, tak my počúvame a ak počúvame správne, aj keď sme všetko, čo hovoril, nepochopili plne a cele, neskôr to pochopíte. Ak budeme správne počúvať a veriť tomu, čo Pán povedal, tak potom príde okamih, keď to pochopíme a Pán nám dá jasno.

Čítam práve o 70 týždňoch z Daniela. Sú veľmi jasné pre človeka, ktorému sa jasnými stali. Keď tu nedávno boli naši bratia z nejakej krajiny, jeden povedal to, druhý ono... A ja som povedal: „Bratia, bude lepšie, aby sme sa modlili, namiesto toho, aby každý z nás vyjadroval svoj vlastný názor, pretože v liste Filipanom sa píše: »A jestli o niečom ináče zmýšľate, i to vám Boh zjaví.«“ [Fp 3:15]

Existujú však určité kľúčové slová, ktoré potom milosťou otvárajú prístup k celkovej súvislosti a tiež ju podávajú ďalej. Nebudeme sa tým však teraz bližšie zaoberať. Blížime sa k záveru.

Opakujem verš 23:

„Pri počiatku tvojich pokorných prosieb vyšlo Slovo, a ja som prišiel, aby som ti ho oznámil, lebo si veľmi ľúby...“ [Dn 9:23]

Vy viete, čo tento veľmi ľúby muž povedal Nabuchodonozorovi:

„Nie že by vo mne bolo viac múdrosti ako v ktoromkoľvek inom človeku. Ale na nebi je Boh, ktorý odhaľuje tajomstvá.“ [Dn 2:26-28]

To bola jeho odpoveď! Nie: „Som múdřejší ako všetci veštcí, vykladači a učenci,“ ale mohol povedať:

„Avšak je Boh na nebesiach, ktorý zjavuje tajomstvá...“

Prečítam vám ho, aby ste vedeli, že to tak stojí napísané. Daniel, 2. kapitola, čítam kvôli súvislosti verše 26 až 28:

„Kráľ odpovedal a riekol Danielovi, ktorému bolo meno Baltazár: Či mi môžeš oznámiť sen, ktorý som videl, i jeho výklad?“

Chápete, o čo tu išlo? Išlo o dve veci. Mal povedať sen a potom podať výklad. Veštcí boli veľmi vychytralí chlapíci. Povedali mu: „*Povedz nám sen a my ti ho vyložíme.*“ A kráľ si pomyslel: „Vy banda darebákov, vy mudrlanti, so mnou takto nie. Najprv mi povedzte, aký sen som mal, vyrozprávejte mi ho a potom mi dajte výklad.“ A potom povedali: „Kráľ žiada vec, ktorá nie je možná na nebi ani na zemi. Tak povedal: „Dobre, choďte si po svojom.“ Potom prišiel k Danielovi. A aj jemu povedal ... Prečítam to ešte raz:

„*Či mi môžeš oznámiť sen, ktorý som videl, i jeho výklad?*“ [Dn 2:26]

Takže oboje. Najprv povedz sen, to a to si videl, to a to ti bolo ukázané v obrazoch, a potom výklad. Pokračuje to vo verši 27:

„*Daniel odpovedal pred kráľom a riekol: Tajomstvo, ktoré žiada kráľ zvedieť, nemôžu povedať kráľovi mudrci ani hvezdári ani iní učenci alebo veštcí.*“

Amen. Oni dokážu tárať a vidia tmu a svetlo, ďaleko aj blízko. Ale božské veci ešte žiadny z nich vysvetliť nedokázal. Môžu chcieť čítať čiary z ruky, a tak vás uvrhnúť do nešťastia. Ale línie Slova, tieto riadky nemôžu čítať. Ďalej sa tu píše:

„*Avšak je Boh na nebesiach...*“

Haleluja, haleluja! „*Avšak je Boh na nebesiach...*“ Nebo sa zdá byť ďaleko a niektorí počítajú, ako ďaleko je. Pre veriacich to však nie je až tak ďaleko. Oni majú spojenie, skrze vieru v Pána neba a zeme preklenuli čas. On nie je len Bohom, ktorý je ďaleko, ale aj Bohom, ktorý je blízko.

„*Avšak je Boh na nebesiach...*“

Nepovedal: „Ja som v tejto krajine prorokom. Počkej tu teraz, (ako povedal Balám), prenocuj tu a ja sa Boha spýtam.“ Nie, hovorí tu:

„*Avšak je Boh na nebesiach, ktorý zjavuje tajomstvá, a oznámi tiež i kráľovi Nabuchodonozorovi, čo sa stane v potomných dňoch [konečnom čase, podľa nem. prekladu].*“

Rozumiete, o čom to je? Konečný čas. Bol to začiatok pohanských kráľovstiev. A na začiatku pohanských kráľovstiev Boh oznámil, čo bude na ich konci! Poznáme kázanie brata Branhama „**Rukopis na stene,**“ tam je toto všetko. Brat Branham tam hovorí o začiatku pohanských kráľovstiev a o ich konci.

„*Avšak je Boh na nebesiach...*“

Haleluja! On žije ešte dnes. Nedávno som to niekde povedal, že mi to zdvihlo žľč, keď v tom čase existovalo hnutie „Boh je mŕtvy, Boh je mŕtvy.“ Všetci si to pamätáte spred niekoľkých rokov. Ach, toľko sa toho vtedy vo mne dialo! Pomyslel som si: „Pane, mohli by sme opäť zažiť hnutie »Boh žije!«? Prežiť hnutie „Boh žije!“ a žeby sme mohli povedať, ako povedal Pavol: „On žije, s ním aj ja. ... Smrť, kde sú tvoje hrôzy?“ [1Kor 15:55] A žeby sme nielen hovorili: „On žije,“ ale aby On žil s nami, žil v nás, aby nielen pôsobil, ale aby pôsobil s nami, v nás a skrze nás, žeby mohla byť na zemi zjavená božská realita.

Koľkí by sa chceli pridať k hnutiu „Boh žije!“ Áno, áno, iste! Hnutie „Boh žije!“ Také by malo byť posledné hnutie.

Ďalej tu nádherne stojí:

„Tvoj sen a videnia tvojej hlavy na tvojom ležišti sú toto: Tebe, ó, kráľu, prichádzali na rozum tvoje myšlienky na tvojom ležišti o tom, čo bude po tomto čase. A ten, ktorý zjavuje tajomstvá, ti oznámil, čo bude.“

Vidíte, o čom to je? Neoznánil mu len obrazy, ktoré sa mu zjavili vo sne. Oznámil mu myšlienky, ktoré predtým mal. Nie je Boh ten, ktorý zjavuje myšlienky srdca? Či nie sú myšlienky ľudí pred Pánom zjavné? A nepovedal anjel bratovi Branhamovi: **„Myšlienky ľudí hovoria v nebi hlasnejšie ako slová na zemi.“**

„Tebe, ó, kráľu, prichádzali na rozum tvoje myšlienky na tvojom ležišti o tom, čo bude po tomto čase. A ten, ktorý zjavuje tajomstvá, ti oznámil, čo bude.“

Nemáme niekedy aj my takéto myšlienky? Danielov Boh je naším Bohom. Koľkí z vás môžu veriť, že Boh môže nechať pôsobiť rovnakého Ducha zjavenia aj medzi nami?! Iné myšlienky, ktoré sa v nás všetkých objavujú – nechceme, aby odhalené, pretože nie sú nikomu užitočné. Ale Božie myšlienky, myšlienky súvisiace s Božou vecou, to je to, o čo ide! A tie by mali byť zjavené.

Ak má niekto myšlienky: „Pane, ako máme pokračovať? Čo budeš konať ďalej...?“ Aké myšlienky nás napadajú?

Keby niekto náhle vystúpil a povedal [ako zjavenie]:

„Brat Schmidt...“

Pán by samozrejme takto nehovoril, tak hovoria ľudia, ktorí vydávajú vlastné prorocké, to viete veľmi dobre. Duch Boží by neoslovil brata alebo sestru, uvádzam to len ako príklad:

„... napadli ťa nasledujúce myšlienky: Premýšľal si o tom, ako by sa malo pokračovať v Božom diele.“

A potom by prišla odpoveď. On by skákal ako jeleň. A viete, čo by sme činili my všetci? Aj my všetci by sme skákali ako jelene, pretože by sme sa radovali, že v našom strede je živý Boh. Kto môže veriť, že Boh nám môže takto vyjsť v ústrety? Kto môže veriť, že Boží Duch môže začať nadprirodzene pôsobiť?

Nebol to predsa len Nabuchodonozor, tento neobrezaný pohan, ktorý mal myšlienky o tom, čo sa má stať v budúcnosti alebo v posledných časoch. My teraz predsa žijeme v konečnom čase a prichádzajú nám na um mnohé Božie myšlienky – ako by všetko malo byť a ako by to malo ísť. A zrazu počujeme skrze Božiu odpoveď, čo sa má stať.

Ešte tu čítam túto myšlienku a potom to uzavrieme:

„Tebe, ó, kráľu, prichádzali na rozum tvoje myšlienky na tvojom ležišti o tom, čo bude po tomto čase. A ten, ktorý zjavuje tajomstvá, ti oznámil, čo bude.“

Ale on vôbec nič nevedel. Mal len sen., zatiaľ nič viac – musel si ho nechať vyložiť. Verš 30:

„A mne nebolo zjavené toto tajomstvo pre múdrosť, ktorá by asi bola vo mne, väčšia od múdrosti všetkých živých, ale preto, aby oznámili kráľovi žiadaný výklad, a aby si zvedel myšlienky svojho srdca.“

Kto číta ďalej, dozvie sa veľa vecí – o kameni, ktorý sa uvoľnil z hory bez zásahu ľudskej ruky. Kto bude čítať ďalej, zistí, že tomuto Nabuchodonozorovi bolo vzaté srdce človeka a presne na sedem rokov mu bolo dané srdce zvieraťa. Kto číta ďalej, nájde oznámenie o tom, čo sa má stať a čo sa stane v konečnom čase. Čo to bolo? Boh použil pohanského kráľa pohanského kráľovstva, už na začiatku ich vzniku a potom neskôr, aby oznámil, čo sa stane na konci dní. Čo máme povedať? Myslí, že možno modlitbu vďaka – to by bolo dobré.

A potom, áno, len ju dočítam. Daniel 9, verše 17-19, ako som už naznačil:

„A tak teraz počuj, náš Bože, na modlitbu svojho služobníka a na jeho pokorné prosby a daj svietiť svojej tvári nad svojou svätynňou, ktorá leží spustošená, pre Pána.“

Čítam Daniela 9 verš 17, brat Kupka. A teraz verš 18:

„Nakloň, môj Bože, svoje ucho a počuj; otvor svoje oči a vidz naše spustošenie i spustošenie mesta, ktoré je pomenované na tvoje meno, lebo nie pre nejaké svoje spravodlivosti kladieme pred teba svoje pokorné prosby, ale pre tvoje mnohé zľutovania.“

Pane, počuj! Pane, odpusť! Pane, pozoruj ušima a učiň; neodkladaj pre samého seba, môj Bože, lebo tvoje meno je menované nad tvojím mestom a nad tvojím ľudom.“

Haleluja! Chvála Bohu! Tu stojí jedno Slovo, ktoré sa nachádza aj v Zjavení 10, verš 6. Slovo „odklad.“ Tu stojí: „*neodkladaj pre samého seba.*“ A tam [v Zj 10:6 podľa nem. prekladu]: „*že už viac nebude prietahov /odkladu...*“

Veci, ktoré Boh ohlásil, ktoré zjavil, sa stanú. Verím, že žijeme v tomto čase. Upríme svoj zrak na Pána a vedzme, že máme očakávať viac pokušení, väčšie ťažkosti. Ale aj hlbšie vedenie v Duchu do Slova, do moci, do Božej prítomnosti – to jedno ide ruka v ruke s druhým.

Teraz som mal počas dňa čas čítať v anglickej Biblii proroka Izaiáša presne od 40. do 66. kapitoly a sledoval som myšlienky, ktoré sú v nich zjavené. Aká plnosť myšlienok evanjelia! Ako Boh zjavil veci tomuto mužovi! Jednoducho úžasné, nádherné!

Verím, že žijeme v čase, keď sú všetky veci zjavené. Nestačí však, že boli zjavené Danielovi, Izaiášovi, bratovi Branhamovi alebo Pavlovi – musia byť zjavené tebe a mne.

Zhrňme to v niekoľkých vetách.

Dnes večer išlo o úprimnú modlitbu o Božiu vec, o Boží ľud, o Božie mesto, o všetko, čo sa volá jeho menom.

Tu čítame:

„Lebo tvoje mesto a tvoj ľud nesú tvoje meno.“ [Dn 9:19 podľa nem. prekladu]

Ó, ako by sme s tým mohli ísť do Zjavenia 19 a ísť do Zjavenia 21! Tam je reč o svadobnej hostine a tam stojí:

„Poď, ukážem ti Nevestu, manželku Baránkovu.“ [Zj 21:9-10]

Videl, ako od Boha zostupuje sväté mesto, ozdobené ako nevesta. Všetko v takej nádhernej harmónii. Jeho ľud nesie jeho meno, nesie Jeho Slovo – nesie Jeho milosť a milosrdenstvo. Všetko, čo nám Boh daroval, sme vďačne prijali. Nesme túto vďačnosť a hlavne si z dnešného rozjímania o Slove vezmíme, že je Boh v nebesiach, ktorý zjavuje tajomstvá, aby zjavil všetko, čo bolo ukázané v Starom a Novom zákone. To, čo múdri a učenci nemôžu poznať a vyložiť, Boh zjavuje. Lebo jasnosť je u neho a u tých, ktorí ju od neho dostali. A potom:

„... kto sa chváli, nech sa chváli Pánom.“ [2Kor 10:17]

Máme veľa dôvodov nášmu Bohu ďakovať. Chceme Pánovi predkladať svoje vlastné potreby, starosti a žiadosti, ale chceme začať klásť na prvé miesto Božiu vec a povedať: „Pane, dnes ide o to, čo Ty práve konáš, o tvoje zasľúbené Slovo pre tento čas, o Tvoj ľud, o povolanie tvojej Cirkvi, o prípravu Nevesty. Pane, pomôž nám! O to prosíme.“

Potom môžeme iste vo viere v pokore dodať: „Žeby pri tom nechýbal nikto z tých, ktorých si mi zveril.“

Pán milostivo pohliadne, uvidí, že jeho vec leží na našich srdciach. A potom On vykoná svoju i našu vec a nikto nepríde skrátka, všetci budú Bohu ďakovať. Je to spôsob, akým to chceme činiť?

„Avšak je [jeden, nem. preklad] Boh na nebesiach...“

Nie viac ako jeden, ale jeden tam je. A tento Boh je živý, je to Boh Abraháma, Izáka a Jakoba, živý Boh. A my túžime počuť a vidieť od neho znamenie života, prežiť to, aby sme aj my mohli prežiť hnutie „Boh je živý,“ tak ako bolo v minulosti hnutie „Boh je mŕtvy.“ Aby sme mohli robiť podujatia s nápisom „Príďte, Boh je živý!“ Amen.

Odvážime sa vo viere Pánovi dôverovať, že ešte raz pohne nebom a zemou? Nie my, ale On to učiní. Našou úlohou však je veriť tomu, že to On učiní a že aj my budeme trochu pohnutí. Musíme byť pohnutí.

Záverečná myšlienka. Nemusíme vždy pozerieť na hodiny. Ako viete, v Danielovi, mali byť ostatní vydaní smrti [Dn 2:5, 12].

„Ak mi neoznámite sna a jeho výkladu, budete rozsekaní na kusy a vaše domy budú obrátené na hnojisko.“

Daniel prišiel k svojim trom priateľom a povedal:

„Modlite sa so mnou. Počuli ste, čo oznámil kráľ: Kto mu to nepovie, bude usmrtený.“ [Dn 2:17-18]

A potom prišla odpoveď. Bola to situácia, ktorá nevyzerala veľmi príjemne – ale práve v takom trápení môže človek zo všetkých síl hľadať a nájsť Božiu tvár a potom povedať: *„Avšak je Boh na nebesiach...“* A to ešte dnes. Boh v nebesiach, ktorý zjavuje tajomstvá, Boh v nebesiach, ktorý na zemi hovorí, na zemi pôsobí, je v strede svojej Cirkvi.

Jeden Američan nemeckého pôvodu tu pred mnohými rokmi kázal ešte na Fasanen ulici a anglické slovo „still“ znamená „ešte stále.“ Keď poviem v angličtine „God is still in his Church,“ znamená to „Boh je ešte stále vo svojej Cirkvi“. A tento úbohý muž, ktorý nebol plne zbehlý v nemčine, mocne a hlasno kázal: „Boh je tichý („still“ v nemčine znamená „tichý“) vo svojej Cirkvi.“ Viete si predstaviť – všetci to prijali, že Boh je v Cirkvi ticho. Myslel som si: „Človeče, dúfam, že povieš aj niečo

iné, totiž že Boh môže byť aj hlasný vo svojej Cirkvi.“ Ale on stále opakoval: „Boh je ticho.“ A on ani nevedel poriadne po anglicky, takže namiesto „still“ (ešte stále, anglicky) povedal „still“ (ticho, nemecky) a všetci ľudia boli veľmi zarmútení.

Ale keď sme im to potom predsa objasnili, boli opäť šťastní, že Boh v Cirkvi nemlčí, ale že žije, že pôsobí a hovorí. Veríte tomu všetci? Veríme tomu z celého srdca a ideme vpred s Pánom. Amen.